

Tamara Haagmans

Sprong in het diepe

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

PROLOOG

‘Jij bent nou nooit eens een keer spontaan, Tessa. Neem eens wat risico in het leven, mens!’

Ik snap niet wat er mis is met dingen die je kent. Met veilig. Met goed nadenken voor je beslissingen neemt. Hij heeft misschien wel een béétje gelijk, maar dan echt maar een klein beetje. Ik hou gewoon van vertrouwd. Of van goed nadenken voor je iets doet.

Dit keer gaat onze discussie over iets heel achterlijks. Een of ander uitje met het werk. Niet iets waarvan je verwacht dat iemand er zo’n drama van kan maken. Jack en ik werken allebei bij hetzelfde bedrijf, waar we elkaar hebben leren kennen en een relatie kregen.

‘Ik hou gewoon niet van dat soort uitjes,’ mompel ik een beetje geërgerd. ‘Dat mag toch?’

‘Omdat jij alleen maar thuis voor de tv wil zitten met een kop thee en een pak koekjes. Mira heeft vreselijk haar best gedaan iets leuks te vinden waar iedereen aan mee kan doen. Weet je wat? Dan blijf je maar thuis. Maar ik ga wél.’

Als ik me omdraai is hij de woonkamer al uit.

Paintballen. Met het hele bedrijf een dag lang door de modder rollen, en elkaar beschieten met balletjes verf. Oorlogje spelen voor volwassenen. Ik snap niet goed wat daar leuk aan is. Voor je het weet ben je een stuk van je voortand kwijt en volgens mij doet het ook nog vreselijk pijn om door zo'n balletje geraakt te worden. Nee. Mij niet gezien. Maar omdat Mira zo haar best heeft gedaan volgens Jack, stuur ik haar netjes een bericht om me af te melden voor het teamuitje. Ik was trouwens ook niet meegegaan als we wat anders gingen doen.

Ik zie die mensen al vijf dagen per week en eigenlijk zit ik er niet echt op te wachten ook nog mijn vrije tijd met ze door te brengen. Ik neem nog maar een koekje.

Boven mijn hoofd klinken eerst voetstappen, gevolgd door gestommel en gekraak. Zo te horen gaat Jack vandaag vroeg naar bed. Ik heb er een hekel aan als hij boos gaat slapen, en meestal ga ik na een paar minuten achter hem aan om sorry te zeggen. Dit keer ga ik hem laten zien dat ik heus weleens risico's neem in het leven. Dat ik heus niet elke dag hetzelfde doe. Dat ik best avontuurlijk kan zijn. En ik begin met gewoon op de bank te blijven zitten

terwijl hij boos in bed ligt.

Ik hou mijn voornemen ongeveer een kwartier vol. Het telt niet als ik hem er geen knuffel bij geef, toch? Met een paar snelle vegen van mijn vingers over het scherm open ik WhatsApp en wil net 'Het spijt me' typen als ik *online* onder zijn naam zie staan. En niet met '*Aan het typen*' eronder.

Er komt een berichtje van Mira binnen. 'Helemaal geen probleem. Snap ik best. Ik had ook niet verwacht dat jij het leuk zou vinden trouwens. ;)'

Mira is de dochter van onze baas. Als je hoort hoe alle werknemers met haar dwepen zou je denken dat ze een of andere godin is. Blond haar, blauwe ogen, slank en dan zo'n poppengezichtje. Net afgestudeerd en meteen daarna in papa's bedrijf aan de slag. Alle mannen vallen als een blok voor haar en slaan elkaars koppen in om haar koffie te mogen brengen aan het begin van de dag. Behalve Jack natuurlijk. Die zet elke ochtend met een knipoog en een grijns een kop thee met extra melk en veel suiker voor mijn neus op m'n bureau en drukt nog snel een kus op mijn lippen voor hij aan het werk gaat, en ik hem niet meer zie tot we naar huis gaan. Ik werk op kantoor en hij in

de buitendienst, daarom zien we elkaar tijdens het werk bijna nooit.

Toen ik de baan kreeg, nu vier jaar geleden, was ik meteen onder de indruk van hem. Zijn ongedwongen manier van doen, zijn manier van praten. Hoe zijn mondhoek omhoog krulde als hij lachte. Het duurde een week voor hij me mee uitvroeg en bijna drie weken voor ik eindelijk alle voors en tegens tegen elkaar had afgewogen. Maar toen ik 'Ja' zei was het wel meteen goed raak. Het bleef niet bij dat ene afspraakje, het klikte enorm. Waar ik teveel nadacht, was hij te impulsief. Waar ik te enthousiast deed over iets, trok hij aan de rem. We vulden elkaar perfect aan, en ik was nog nooit zo gelukkig geweest. Een half jaar later woonden we samen, waren we op zoek naar een grotere woning en had hij het al over kinderen.

'Het spijt me...' Ik typ het toch maar omdat ik niet wil dat hij boos in slaap valt. Er verschijnen direct twee blauwe vinkjes als teken dat hij het gelezen heeft, maar er komt geen reactie. Ik blijf nog een paar minuten tv kijken, maar er is zoals gewoonlijk niets dat mijn interesse lang genoeg kan vasthouden. Na drie reclameblokken en een oproep voor deelnemers

voor een nieuwe realityshow geef ik het op. Ik poets mijn tanden om de koekjesresten ertussenuit te schrobben, doe de lampen uit en controleer de deuren. Daarna loop ik de trap op. Nog maar een keer 'Het spijt me' zeggen en hopen dat hij niet meer boos is.

Jack ligt met zijn rug naar me toe in bed en slaapt al. Ik mompel het toch maar tegen zijn rug, voor ik me tegen zijn lichaam aanduw en de dekens over ons heen trek. Morgen weer een dag.

HOOFDSTUK 1

6 maanden later

‘Als jij gaat, dan is het tenminste niet helemaal zonde van het geld.’ Mijn moeder kijkt me smekend aan over de rand van haar theekopje. Zenuwachtig zet ze het op tafel en roert dan zo driftig dat het een wonder mag heten dat er nog een bodem in haar kopje zit. ‘Papa had zich heel erg verheugd op een weekje golfen, maar hij mag echt niet van de dokter omdat hij door zijn rug is gegaan.’

Ik had kunnen weten dat er iets achter zat toen ze me belde of ik zin had om thee te komen drinken. Mijn moeder belt nooit zomaar. En dit keer was niet anders. Of ik op hun kosten op vakantie wil. Maar dan geen leukere zomervakantie van een paar weken onder de Spaanse zon. Het gaat om een midweek naar een huisje op een bejaardencamping. O, sorry, een golfresort. En nee, dat is niet alles. Ik moet ook nog morgen vertrekken als ik ja zeg.

‘Ik dacht dat jij het wel kon gebruiken,’ zegt ze op een samenzweerderige toon vlakbij mijn oor. Hoewel er niemand in huis is behalve wij

tweeën, fluistert ze toch. 'Je weet wel, met dat akkefietje op je werk met Jack.'

Alsof er ook maar iemand is die dat kan vergeten. Het gebeurt niet elke dag dat je je vriend betrapt op jouw bureau, terwijl hij bezig is met een diepgaand inwendig onderzoek van de dochter van je baas. Ze zouden met de rest van het bedrijf aan het paintballen zijn, maar Mira had een balletje in haar gezicht gekregen en Jack zou haar wel even naar de dokter brengen omdat ze zelf niet kon rijden. Nou, geloof mij, ze reed heel goed toen ik ze betrapte en daar hoefde geen dokter bij te komen. Ook geen auto trouwens, want ze reed als een volleerd amazone op mijn vriend, die op zijn rug op het bureau lag.

Ik had misschien niet zo moeten flippen. Dat ik haar op haar neus heb geslagen was ook niet echt slim, maar het was nou eenmaal wel wat ik heb gedaan. Ik ben er ook niet trots op. Haar vader kon er wel om lachen, maar om zijn dochter tevreden te houden heeft hij me wel ontslagen. Of laat ik het anders zeggen: hij heeft me overgehaald om zelf ontslag te nemen. Ik was zo geschokt dat ik alle papieren getekend heb zonder er ook maar verder over na te denken.

Je zou kunnen zeggen dat ik dus op dit moment *in between jobs* zit. Dat klinkt altijd nog een stuk beter dan ‘werkloos.’ De vrije dagen die ik voor deze vakantie nodig zou hebben zijn dus het probleem niet, maar het vooruitzicht om een week in mijn eentje in Duitsland op een golfresort te zitten spreekt me niet echt aan.

‘Er is een zwembad, er zijn twee restaurants, in de stad zijn rondvaartboten, er is een kasteel en je kunt allerlei dingen doen. Wijnproeverijen!’ Ze buigt zich samenzweerderig naar me over en praat iets harder. ‘Misschien kun je aan je boek werken. Je zei toch dat het door de dagelijkse beslommeringen nooit ervan kwam en dat je eens een keer écht rust nodig had? Neem je laptop mee, zet je telefoon uit en misschien heb je aan het einde van die week wel een nieuwe bestseller geschreven.’ Aan haar stem is te horen dat ze enthousiast wordt. ‘En je hebt geen vriendje of relatie waar je rekening mee moet houden. Wat houdt je tegen?’

Haar woorden doen pijn. Nee, ik heb geen relatie waar ik rekening mee moet houden. Geen vriendje dat thuis op me wacht na een lange dag, waar ik tegenaan kan kruipen en

wiens trui of sokken ik uit de kast kan trekken als ik het koud heb of me niet lekker voel. Dat vriendje was vertrokken, samen met al zijn spullen en zelfs een beetje van de mijne, toen ik terugkwam van het gesprek met mijn baas. Ex-baas. Hij is meteen bij Mira ingetrokken en zover ik weet woont hij daar nu nog steeds.

Mijn moeder ziet dat ze een gevoelige snaar heeft geraakt met die laatste opmerking. Of in elk geval dat ik begin te twijfelen. Misschien moet ik er toch even uit in plaats van met een deken over mijn hoofd in bed liggen en pruilen. Jack zou ook niet pruilen. Die ligt ook gewoon met Mira in bed op dit moment. Hoogstwaarschijnlijk. En om eerlijk te zijn heeft het nu ook wel lang genoeg geduurd, dat liefdesverdriet om die sukkel.

Een gratis vakantie is een gratis vakantie. Al zou ik zelf eerder aan iets met zon, zee en strand denken. En als ik niet te veel afleiding heb van zon en zee, dan werk ik misschien net iets harder aan dat boek. Ik denk dat mijn moeder dat boek serieuzer neemt dan ik. Ze schept graag op tegen haar vriendinnen over 'haar dochter de schrijfster' en die vriendinnen beginnen na vijf jaar wel te vragen waar dat fantastische boek dan blijft.